

בש"פ 4821/18 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 4821/18

לפני: כבוד השופט ד' מינץ

המבקש: פלוני

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערר על החלטת בית המשפט המחוזי
בירושלים (כב' השופט א' דורות) מיום 12.6.2018
בעמ"י 25750-06-18

בשם המבקש: עו"ד אריאל עטרי

החלטה

לפני בקשת רשות ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בירושלים (כב' השופט א' דורות) מיום 12.6.2018 בעמ"י 25750-06-18, במסגרתה הורה על צו עיכוב יציאה מן הארץ נגד העורר.

1. עובדות המקרה בקליפת האגוז הן כדלקמן. המבקש הוא עורך דין המתגורר בניו יורק עם בני משפחתו, אשר הגיע לביקור בישראל. העורר נעצר בעת שהגיע לשדה התעופה בן גוריון לקראת טיסתו חזרה לביתו, והובא לפני שופט בית משפט השלום בירושלים לצורך הארכת מעצרו. זאת, בחשד שביצע העורר לפני כ-14 שנים, בהיותו כבן 19, מעשים מגונים בבנות משפחה כשגילן מתחת ל-14 שנים. בית משפט השלום דחה את בקשת המשיבה לעצור את העורר, אך הורה על שחרורו למעצר בית תוך הפקדת דרכונו וסך של 25,000 ש"ח. המשיבה עררה על החלטה זו, והערר נדחה על ידי בית המשפט המחוזי בהחלטתו מיום 12.6.2018. לצד דחיית הערר הורה בית המשפט על הגדלת סכום ההפקדה לסך של 50,000 ש"ח וכן על מתן צו עיכוב יציאה מן הארץ נגד העורר. על החלטה זו הוגשה הבקשה שלפני.

2. למען שלמות התמונה יצוין כי ביום 18.6.2018 ביקשה המשיבה להאריך את מעצר הבית של העורר, אך בית משפט השלום דחה בקשה זו. גם ערר שהגישה המשיבה לבית המשפט המחוזי נדחה בהחלטתו מיום 19.6.2018, אך בה בעת נקבעו תנאים נוספים שימנעו מפגש בין העורר לבין המתלוננות. בהחלטה זו צוין בית המשפט המחוזי כי הוא אינו מוצא מקום לבטל את צו עיכוב היציאה מן הארץ שניתן נגד העורר.

3. לטענת העורר, יש לבטל את צו עיכוב יציאה מן הארץ שניתן נגדו מפני שהוא מנהל חיים נורמטיביים; שהחשדות נגדו מתייחסים לאירועים שהתרחשו לפני שנים רבות והוא אינו מסכן את הציבור; שהוא המפרנס היחיד של אשתו וילדיו ועיכובו בישראל עלול להוביל לפיטוריו; שהרחקתו מבני משפחתו תגרום להם נזק עצום; שחקירת המשטרה הסתיימה וככל שיתקיים שימוע, הוא יכול להתקיים ללא נוכחותו; שהמשיבה לא הצביעה ולו על נימוק אחד לעיכוב יציאתו מן הארץ ולא ביססה חשש שיתחמק מן הדין; שאין כל צידוק להחריב את חייו, את חיי משפחתו ואת הקריירה שבנה בגלל טענה המועלית בשיהוי עצום.

4. במישור הדיוני, העורר סבור כי מדובר בערר בזכות, מאחר שהתנאי האוסר עליו לצאת מישראל נקבע לראשונה בהחלטת בית המשפט המחוזי מושא הערר. למען הזהירות טען העורר כי אם מדובר בערר ברשות, ההחלטה בעניינו פוגעת באופן קיצוני בזכותו לצאת מהארץ, זכות שהוכרה כזכות יסוד, ועל כן יש מקום ליתן לו רשות ערר ולקבל את הערר.

דין הבקשה להידחות.

5. תחילה יאמר כי סעיף 53(א) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה – מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים) קובע זכות ערר על החלטת בית משפט השלום בעניין הנוגע למעצר. סעיף 53(א1)(1) קובע כי על החלטת בית המשפט המחוזי בערר לפי סעיף 53(א) לחוק ניתן לפנות בבקשה למתן רשות לערר. על כן, משעה שבית המשפט המחוזי דן בעניין מכוח ערר שהגישה המשיבה על החלטת בית משפט השלום, למבקש לא מוקנית זכות ערר כי אם זכות לבקש רשות ערר. העובדה שבית המשפט המחוזי שינה מתנאי השחרור שנקבעו על ידי בית משפט השלום אינה הופכת את החלטת בית המשפט המחוזי להחלטה "ראשונית" שניתן לערר עליה בזכות לפני בית משפט זה.

6. ולגופה של הבקשה. לא בנקל ייתן בית משפט זה רשות ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בענייני מעצר. רשות כאמור תינתן רק במקרים שבהם מתעוררת שאלה משפטית עקרונית החורגת מעניינים הפרטי של הצדדים להליך, או במקרים המתאפיינים בנסיבות פרטניות מיוחדות וחריגות (בש"פ 856/18 אדריאן נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (30.1.2018); בש"פ 4591/17 הלוי נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (8.6.2018); בש"פ 3429/15 שוקרון נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (19.5.2015)). לא מצאתי כי מקרה זה מגלה שאלה עקרונית או מתאפיין בנסיבות מיוחדות וחריגות.

7. אף לגופם של דברים, לא נפל פגם בהחלטת בית המשפט המחוזי. מרכז חייו של העורר הוא בארצות הברית, ועל כן קיים חשש מובנה לעת הזאת מהימלטותו מהארץ. בהינתן שבית המשפט דחה את ערר המשיבה על ההחלטה להורות על מעצר בית, החלטתו מאזנת כראוי בין השיקולים השונים ועל כן אין מקום להתערב בה. על כן כאמור, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, ט' בתמוז התשע"ח (22.6.2018).

ש ו פ ט
